

αγλαοὶ καρποὶ οἵτινες προήχθησαν. Ἡ παιδεία τοῦ νοός εἶναι ἀναντιρρήτως ἐπιβλαβής, ὡς πολλάκις τὸ εἶπομεν, ἐὰν δὲν συνοδεύεται καὶ ὑπὸ τῆς παιδείας τοῦ στήθους· τὸ εἶπεν ἡ Ἐκκλησία ζητήσασα ἀπαιδεῖν τὴν ἐν δικαιοσύνῃ, τὸ εἶπον καὶ οἱ προπάτορες ἡμῶν κηρύττοντες παρουσία τὴν ἐπιστήμην τὴν χωρίζομένην δικαιοσύνης καὶ ἀρετῆς. Γιαυτοὶ λοιπὸν διττὴ παιδεία διδάσκεται ἐν τῷ Παρθενάγωγείῳ τῆς Ἑταιρίας, κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἐκθεσιν.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Τῷ θελκτικῷ κορασίῳ Ἀργυρῷ.

— 200 —

Μακρὰν τῶν πατρίων σου τόπων, μακρὰν
Τῆς γλοκείας μητρὸς σου,
Ἀνθύλλιον πλήρες χαρίτων καὶ δρόσων,
Εἰς γῆν τί ζητεῖς ξενοτείας πικρὰν;

Πῶς ἄρῃσεις τόσον μικρὰ, τὰς μικρὰς
Τὰς ὀμήλικας κόρας;
Διήρχεις τόσας πλησίον τῶν ὥρας
Εἰς πέλαγος ἄλτερος ἁθῶας χαρᾶς.

Μακρὰν τῶν τὴν πρώτην ἐκείνην χαρὰν,
Ἀργυρῷ, ἀπολαύεις;
Μητέρα εὐρίσκεις ἐδῶ τρυφεράν
Ἐγγύς της χρυσοῦν κεφαλὴν ἔ' ἀναπαύεις;

ὦ! ποία τὸ ἄνθος κοσμεῖ τ' ὄργανόν
Οὐρανία γλυκύτης
Τὰ χεῖλη μινδίαμα στέφει σεμνόν,
Σεμνὴ ἔτι ῥέει αὐτὴ ἡ φωνὴ της.

Γλυκὸ εἰς πῶν ὄψιν της βλέπεις Οὐρί,
Θελκτικὸν παραδείσου.
Κ' αἰσθάνεται τέρψιν χρυσὴν ἡ ψυχὴ σου
Καὶ λέγεις, τὰς πτέρυγας πῶς δὲν φορεῖ;

Ὡραῖον μικρόν, ὠργανίσθης μικρόν,
Σὺ δὲν ἔχεις πατέρα.
Θερμὰ τὴν μικρὰν γὰ φιλῇ θυγατέρα,
Θερμὰ γὰ φιλῇ καὶ μέ χεῖλος παιδρὸν.

Μικρόν ἢ σάληρά σ' ἐξενέταυσε μοῖρα,
Πτηνὸν ὄργανόν, πτηνὸν ξέρον.
Ἀλλὰ πανταχοῦ τῆς στοργῆς τὸν σπινθῆρα
Ἀνάπτει τὸ βλέμμα σου θέλγον ἔ' εὐφραῖνον.

Εὐδαίμων! πολλὴ διὰ σέ ἡ στοργή,
Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σ' ἀγαπῶσι.
Γορεῖς σοὶ προσφέρει ἡ ἀγνωστος γῆ,
Γορεῖς πανταχοῦ διὰ σέ μερμηγῶσι.

Τὸ ἄνθος ἀρδεύει ἀγάπη πολλή,
Κ' ἐπὶ χαρὶ θάλλει.
Ἀυξάνεις, αὐξάνεις ὡς δρῦς ἀπαλή,
Ἀυξάνεις, αὐξάνεις τὰ νῆα σου κάλλι.

ὦ κόρη! πρὶν εἶτε γευθῆς τῶν λυπῶν,
Πρὶν τὸ δένδρον τῶν πόνων,
Πρὶν ἄγγελος πύρινον μάχαιραν σπῶν
Τὸν δρόμον σοὶ κλείσῃ τῶν νῆων σου χρόνων.

Φαῖδρά τὰς φαῖδρας ἀκολουθεῖ χιμαίρας,
Εὐφραῖνον, εὐφραῖνον.
ὦ μὴ τοῦ μικροῦ, τοῦ ἁθῶου καὶ ξέρου
Πτηνοῦ μὴ θολώσῃ χειρῶν τὰς ἡμέρας.

Τοῦ ρέον ραυδάτου νερά ἄργυρᾷ
Τὸ σκάσσε ἄς πλέη.
Τῆς πρύμνης του αἶρα ἄς ἦν' ἡ χαρὰ,
Ἰατία του πόθει καὶ ἰλλίδας ὠραῖοι.

Καὶ ἐγὼ ὅστις ἔφαλα ἄσμα γλυκὸ
Διὰ κόρην γλυκίαν,
Τοῦ στίχου φρονῶ ἀμειβὴν ἐπαρκῆ
Τὴν κόρην γὰ βλέπω φαῖδραν καὶ ὀλβίαν.

Ἐκ Μελίτης τῇ 10 Μαρτίου 1861.